

faglig voldgift gælder § 11 om adgangen til sagsanlæg ved de almindelige domstole tilsvarende.

Til stk. 2 bemærkes, at § 21, nr. 3, angår andre faglige uoverensstemmelser end fortolknings tvister og tvister, som henhører under Arbejdsretten efter § 9, stk. 1, nr. 1-4. En sådan voldgiftsaftales indhold og virkning, herunder om den afskærer sagsanlæg ved de almindelige domstole, beror på, hvad der er aftalt. Der gælder som udgangspunkt ikke noget særligt klarhedskrav, jf. hvad der anført herom i bemærkningerne til § 9, stk. 1, nr. 7. Om aftale i henhold til praksis henvises til bemærkningerne foran til § 21, nr. 2 og 3. Som anført i bemærkninger til § 9, stk. 1, nr. 7, skal der imidlertid stilles krav om klarhed, for så vidt angår enkeltmedlemmers lovbaserede krav.

Under det forudgående lovforberedende udvalgsarbejde oplyste DA og LO, at det er organisationernes opfattelse, at reglerne om Afskedigelsesnævnet i Hovedaftalens § 4, for så vidt angår lovbaserede krav, skal forstås som et tilbud, som medlemsorganisationer kan vælge at gøre brug af, men ikke har pligt til at benytte. Denne aftale om faglig voldgift er således ikke til hinder for, at arbejdstagersiden holder sig til de almindelige domstole, for så vidt angår lovbaserede krav. DA og LO har videre oplyst, at de ikke er enige om, hvorvidt - og i givet fald fra hvornår - indbringelse for de almindelige domstole afskæres ved, at kravets forfølgelse er indledt i det fagretlige spor - og vice versa. Den endelige afklaring af dette spørgsmål må ske gennem retspraksis.

Uoverensstemmelser om selve eksistensen og forståelsen af en aftale om faglig voldgift henhører alene under Arbejdsretten i henhold til den nye bestemmelse i § 9, stk. 1, nr. 7. Det gælder uanset, hvilket overenskomstniveau voldgiftsaftalen befinder sig på.

Klarhedskravet vedrørende de lovbaserede krav indebærer, at det skal være klart, om det pågældende krav er omfattet af voldgiftsaftalen, og om adgangen til voldgiftsbehandling afskærer muligheden for at indbringe kravet ved de almindelige domstole. Uklarhed i den ene eller anden henseende vil i almindelighed indebære, at der ikke er fornødent grundlag for at anse faglig voldgift for aftalt for så vidt angår vedkommende lovbaserede krav. Uklarhed som nævnt kan ikke medføre, at der foreligger dobbeltkompetence, men at tvisten henhører under de almindelige domstole og ikke kan indbringes for faglig voldgift.

Må en aftale om faglig voldgift efter § 21, nr. 3, forstås således, at sagen ikke kan anlægges ved de almindelige domstole, finder § 11, stk. 2 og 3, tilsvarende anvendelse, jf. § 22, stk. 2, 2. pkt.

Til § 23

Det foreslås i stk. 1, at det er de overenskomstbærende enkeltvirksomheder eller organisationer, der er de processuelle parter i en faglig voldgiftsret - medmindre de pågældende parter aftaler andet.

I overensstemmelse med hidtidig praksis er det de parter, der har indgået fagoverenskomsten, der er parter i den faglige voldgiftsret, uanset karakteren af og »niveauet« for den konkrete sag. Dette gælder også uoverensstemmelser, der f.eks. vedrører en lokalaftale.

Denne del af bestemmelsen er således en kodificering af de almindelige processuelle kompetenceregler på området for de faglige voldgiftsretter.

Bestemmelsens stk. 2 om adgangen til repræsentation i en faglig voldgift svarer til lovens § 13, stk. 2, vedrørende repræsentation i Arbejdsretten. Det foreslås således lovfæstet, at en part også i en faglig voldgiftsret skal være frit stillet med hensyn til, hvem man ønsker at lade sig repræsentere af under sagen. Der gælder altså heller ikke et møderetsmonopol for advokater ved de faglige voldgiftsretter.

Den, der møder som fuldmægtig for en part, skal dog være over 18 år og uberygtet, jf. retsplejelovens § 261, stk. 1.

Til § 24

Det foreslås i stk. 1, at den faglige voldgiftsret kan behandle en sag, hvori indgår stillingtagen til lovgivning. Dette er en kodificering af den eksisterende praksis om de faglige voldgiftsretters fortolkning af lovgivning og almindelige retsgrundsætninger som led i afgørelsen af sager. Voldgiftsretten kan alene fortolke lovgivning, når sagen efter sin karakter henhører under en faglig voldgiftsret, jf. forslaget § 21, nr. 1-3. Det er op til den faglige voldgiftsret at afgøre, om det er nødvendigt at fortolke lovgivning som led i afgørelsen af en sag, der er indbragt i medfør af § 21. Bestemmelsen svarer til § 10, stk. 2, om Arbejdsrettens adgang til at fortolke lovgivning som led i sager indbragt efter § 9.

Det foreslås i stk. 2, at den faglige voldgiftsret kan sanktionere overenskomstbrud efter reglerne i § 12. Om adgangen til efter § 21, nr. 2, at indbringe sådanne sager for en faglig voldgiftsret henvises der til bemærkningerne herom ovenfor.

I stk. 3 foreslås der henvist til, at faglige voldgiftsretter - i lighed med andre retsinstanser - har mulighed for og efter omstændighederne pligt til at anmode De Europæiske Fællesskabers Domstol om at træffe en præjudiciel afgørelse i henhold til EF-traktatens arti-